

2015. február 9.

Kálmánháza

Ökumenikus Istentisztelet

„¹Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János - ²bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai -, ³elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. ⁴Samárián kellett pedig átmennie, ⁵és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. ⁷Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!” ⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy enivalót vegyenek. ⁹A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. ¹⁰Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom!, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” ¹¹Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet?” ¹²Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?” ¹³Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, ¹⁴de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök

életre buzgó víz forrásává lesz benne.” ¹⁵Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” ¹⁶Jézus így szólt hozzá: „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza!” ¹⁷Az asszony így válaszolt: „Nincs férjem.” Jézus erre ezt mondta: „Jól mondtad, hogy férjed nincs, ¹⁸mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.” ¹⁹Az asszony ekkor így felelt: „Uram, látom, hogy próféta vagy. ²⁰A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.” ²¹Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. ²²Ti azt imádjátok, akit nem ismeretek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. ²³De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. ²⁴Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” ²⁵Az asszony így felelt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.” ²⁶Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” ²⁷Tanítványai éppen ekkor jöttek meg, és csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, de mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?” ²⁸Az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: ²⁹„Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisz-

tus?”³⁰ Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.³¹ Közben kérték őt a tanítványai: „Mester, egyél!”³² Ő pedig azt mondta nekik: „Nekem van eledelem, amit egyem, amiről ti nem tudtok.”³³ A tanítványok erre egymást kérdezték: „Valaki talán hozott neki enni?”³⁴ Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.”³⁵ Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.³⁶ Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.³⁷ Mert ebben az esetben igaz a közmondás, hogy: más a vető, és más az arató.³⁸ Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.”³⁹ Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: „Megmondott nekem mindent, amit tettem.”⁴⁰ Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.⁴¹ Az ő szavának sokkal többen hittek,⁴² az asszonynak pedig meg is mondták: „Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.” Jn 4,25-28

Drága Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Estéről-estére ennek a beszélgetésnek, együttlétnek lehetünk mi is a szem – és fültanúi. Illetve alkalomról-alkalomra azt akarja megerősíteni bennünk Isten, hogy Ő bármilyen helyzetben, bármilyen körülmények között, bármilyen múltunk is van, Ő szeret. Ő akkor is szeret, ha bennünket már senki sem, vagy csak érdekből, Ő akkor is felvállal, amikor bennünket már senki sem. Ennek megerősítését láthatjuk ebben a történetben. Amikor Jézus találkozik azzal a samáriai asszonnal, aki nem akar senkivel sem találkozni, Jézus beszélgetést kezd azzal, akivel senki nem akar beszélgetni, Jézus közösséget vállal a mások által felvállalhatatlan asszonnal. Egy olyan asszonnal állunk szemben, akit társadalmilag, kulturálisan, vallási szempontból is megvetnek. Egy kivetett, mindenki által megvetett asszony áll történetünk középpontjában. Egy olyan asszony, aki tisztában volt hányatott, zűrös életével, akinek azért volt szégyenérzete, hiszen abban az órában megy, mikor feltételezi, hogy senkivel nem fog találkozni. S akkor szembesül azzal, hogy valaki van a kútnál, egy zsidó férfi. Ez a zsidó férfi, Jézus nem megy el a kúttól az asszonyt látván, közösséget vállal vele, megszólítja, mi több, szí-

vességet, azaz vizet kér tőle - hiszen ebből a "szívesség kérésből" kiindulva kínál fel a samáriai asszonynak valamit, amely egy életre meghatározza az életét attól a találkozástól kezdve. Jézus azért akarja keresztezni az életét, mert tudja, hogy ennek az asszonynak többre van szüksége, mint amit megkap egy-egy embertől, egy-egy férfitől, a sokadik férjétől, a jelenlegi élettársától, magától az élettől. Keresztezi az életünket!

Jézus találkozni, keresztezni szeretné az Ő életútját a mi életutunkéval. Keresi a kapcsolatot, párbeszédbe akar elegyedni a nyomorúságban lévő emberrel. Higgyétek el kedves testvérek, egyik legnagyobb reménységünk az, hogy Jézus életünk során legalább egyszer, de többször is keresztezni akarja életünket. Ez többféle módon történhet: krízis, kilátástalanság a magunk életében, egy haláleset, egy próbatétel, nyomorúság, öregség, betegség. Ő keresztezni akarja életünket, egyszer kapcsolatba akar velünk kerülni, meg akar állítani (nem félre, hanem meg!), el akar csendesíteni, azt akarja, hogy végiggondoljuk az életünket, életünk értelmét, egy tükröt állít velünk szembe, hogy milyenek vagyunk valójában. Lehet, hogy ennek az asszonynak soha senki nem mondta meg, hogy milyen ember valójában. S akkor itt van

Jézus, aki a legnagyobb szeretettel, de leleplezi, hogy kicsoda ő, igazából milyen ember, és tulajdonképpen milyen élete van. Mert Jézus akarata, szándéka, munkája, szava mindig egyértelmű, világos, leleplező, életet mentő, életet adó. Ő nem kerüli, mint „macska a forró kását”, hanem rátapint a lényegre, arra az Achillesi pontra, arra a fájó, rendezetlen pontra, mert Ő azt szeretné, hogy más emberként menjen el az asszony, mint ahogy jött. Ma is ez a szándéka Neki, máshogy menj haza, mint ahogy jöttél. Tudjátok kedves Testvérek, amikor 1995-ben elmentem egy csendes hétre, bár amikor elhívtak, akkor azt mondták nekem, hogy foci hét lesz, amikor elmentem egy ifis társammal erre a hétre, akkor egész héten a Bibliából olvastak, reggel, délben, este, állandóan igei alkalom volt, alig vártam minden nap a délutáni órát, mert akkor lehetett egy picit focizni, akkor az utolsó estén ugyan ezt a kérdést tették fel nekem/nekünk: ha holnap innen hazamentek, hogy mentek haza, ahogy jöttetek, vagy szeretnétek valami változást az életetekben? Ez a kérdés akkor nagyon szíven talált, elgondolkodtatott azon, hogyan jöttem ide, elgondolkodtatott, hogy Jézus mit kínál fel nekem? S akkor hangzott az a leleplező Ige, amely aztán az életet jelentette nekem: „**Így mi-**

vel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.” Jel 3,16. Ő keresztelte az életemet egy táborban, szembesített azzal, hogy milyen vagyok valójában, s aztán felkínált valami olyasmit, ami gyökeresen megváltoztatta az életemet. Miért? Mert azt akarta, hogy másképpen menjek haza, mint ahogy jöttem. Ezzel az asszonnyal is azért beszélgetett Jézus, mert azt akarta, hogy másképpen menjen el a kúttól, ahogyan odament. Ma azért hangzik az Ige, azért hirdetjük az Igét, azért beszélünk az élet vizéről és kínáljuk fel az élet vizét alkalomról-alkalomra, mert azt szeretnénk, ha másképpen mennének haza, mint ahogy jöttetek! Minden egyes alkalom, ahol az Ige hangzik, az nem más, mint egy kút. Egy kút ez a hely is, és meg annyi, ahol az Isten Igéjét, a Krisztussal való találkozást hirdetik. Kút, ahol az élet vizét kínálják. Így hoztam én is nektek ma, ezen az estén valamit. Valamit, amivel rámutathatok arra, hogy milyen az az élet vize, amit ez az asszony is kaphatott. Mert aki ebből a vízből merít – ahogy olvashatjuk az Igében: **„és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha”** Jn 6,35 vagy ahogy történetünkben olvashatjuk: **„¹⁴Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha többé meg nem szomjúhozik;”** Jn

4,14 – az nem szomjazik meg soha! Ezt kínálja fel Jézus, ez az élet vize, ez az élő víz.

Csak képletesen, de hadd mutassam be egy nagyon emberi példával! Itt áll előttünk egy 2 literes üdítő, Coca Cola. Mi jellemző erre az üdítőre? Bármilyen mennyiségben iszunk belőle, mindenre jó, csak arra nem, hogy a szomjunkat oltsa! Bárki, aki szomjas, s megkínálnám vele, egy pohár után úgy érezné, mintha nem is ivott volna. Alkalmatlan a szomjoltásra. Itt van egy palack ásványvíz. A vízre az a jellemző, hogy oltja a szomjat. Telít, betölt, megelégit. aki az élet vizéből merít, aki számára az élet vize lesz a legfontosabb, az másképpen megy el a kúttól, ahogy jött.

A víz egyik oldalról tisztít, másik oldalról megelégit. Aki ebből a vízből merít, az mind a kettő csodálatos tulajdonságát megtapasztalhatja. Hogyan mehetünk oda ehhez a kúthoz? Ahogy vagyunk, ahogyan az elején említettem! Egy történetet hadd meséljek el, hogyan lehet Őhöz menni:

„Jöjj úgy, ahogy vagy...”

„Egy nagy művész meg akarta festeni városának egyik részletét, és a képen, történelmi célzattal, meg akarta örökíteni városának néhány jellegzetes, jól ismert figuráját. Ilyen volt pl. az ápolatlan külsejű, torzonborz, szennyes rongyokban járó utcaseprő is, akit mindenki jól ismert, és akinek megfelelő helyet szánt a képen. A festő egyszer azt mondta e rongyos, viharvert külsejű embernek: „Jól megfizetlek, ha eljössz a műtermembe és engeded, hogy lefesselek”. Az másnap reggel el is ment, de a festő kénytelen volt elküldeni, mert megmosakodva, szépen megfésülködve, szép ruhába öltözködve jelent meg. A festőnek koldus-ábrázolásához volt rá szüksége, más minőségben nem tudta őt használni.”

Éppen így van ez az evangéliummal is: csak akkor fogad be a „műtermébe” ha úgy jössz, amint vagy: bűnősként, és nem másképpen. Ne várj életed megújulására, hanem azonnal jöjj, Ő elfogad úgy, ahogyan most vagy: a magad nyomorúságos állapotában. Jöjj a magad rongyaiban – azaz: jöjj mennyei Atyádhoz úgy, amint vagy, vétkeidben, bűnös voltodban. Jöjj Jézushoz, amint vagy, szennyesen, mezítelenül, mint aki sem élni, sem meghalni nem tud. Jöjjetek, még ha nem is reméltek mást, jöjjetek, akik a teljes kétségbeesésben vagytok, jöjjetek, még ha a kétségbeesés

szörnyű lidércnyomásként üli is meg a szíveteket. Miért ne tenné ezt meg? Jöjjetek, hiszen Isten olyanok számára készítette irgalmát, kegyelmét, bűnbocsánatát, azoknak kínálja fel az örök életet, amilyenek mi vagyunk. Jöjj ma Atyádhoz, ahogyan egy gyönyörű énekünk szövege is mondja:

„Az élet hajnalán már gondolt rád Atyád
Ő tudja jól, ha sírsz, hát ne szégyellj, ha fáj
Mert úgy szeretett Isten, hogy egyszülött Fiát
Érted áldozta, jöjj ma hozzá

Refrén:

Jöjj ma Atyádhoz, Bárhogyan is állsz,
Összetört életed add neki ma át,
A halál óráján így szólt a Golgotán
Elvégeztetett! Jöjj ma Hozzá!

Semmit sem tehetsz, hogy jobban szeressen
És bármit is tettél, nem félj, Ő nem küld el

Mert úgy szeretett Isten, hogy egyszülött Fiát

Érted áldozta, jöjj ma hozzá”

*Így lehet Őhöz menni, így hív bennünket is a Mt. evangéliumában olvasva is: „**Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.**” Mt 11,28*

Hát szeretett Testvérek! Erről van szó, aki az élet sivár útján megszomjazott, de szomja olthatatlan, s olyanra vágyik, amely teljesen, végleg be tudja őt tölteni, aki elakarja venni az élet vizét ingyen, azt a vizet, amely tiszta, lelki szomjat oltó, akkor az most elveheti. Jöjj, vedd el, higgy az Úr Jézus Krisztusban. Gyere úgy, ahogy vagy. Isten előtt nem kell megfelelnünk, Isten előtt nem kell másnak tettetnünk magunkat, Istenhez úgy lehet menni, ahogy vagyunk. Ne próbáljuk szépíteni magunkat, ne próbáljuk másnak tettetni magunkat, mint amilyenek valójában vagyunk, amint vagy, úgy jöjj ahhoz, aki megigazítja a te életedet. Aki képes rendbe tenni, aki képes újat kezdeni, aki képes megbocsátani.

A Szentírás arról szól, hogy az ember teljesen elrontott élete hogyan változhat meg. Isten nem a kötelességemet akarja elmondani ebben a könyvben, nem arról szól, hogy mivel tartozom Istennek. Ő nem követelni akar, Ő szeretetről, bűnbocsánatról, irgalomról, örök életről akar velem beszélni és ezt akarja felkínálni. Ezt kínálta fel a samáriai asszonynak is, s ma, ezen az estén is mindannyiunknak!

Drága Testvérek! A betegeknek van szüksége orvosra, a bűnösöknek bocsánatra, a megkötözötteknek szabadulásra, a vakoknak szemük megnyílására. Jézus Krisztus éppen azért jött, hogy az elveszetett megmentse. Ez volt jövetelének indoka és szándéka. Ezért ment oda a kúthoz is! A Megváltó jövetele, kereszthalála a bűnös emberért történt. Lehet vitatni a bűn létét az ember életében, de az evangéliumok alapján a fájdalmas igazság az, hogy az ember bűnös és kárhozatra méltó. De Jézus nem akarja a bűnös ember halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Erről éppen Ezékiel ír a 33. fejezetben: „**Ezt mondd nekik: Életemre mondom - így szól az én Uram, az ÚR -, hogy nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen útjáról, és éljen.**” Ez 33,11.

Bűnt megbocsátani csak ott lehet, ahol van bűn. A bűnbocsánat csak azoké lehet, akik arra rá vannak szorulva. A bűnbocsánatot csak azok kaphatják, akik bűnösök. A kegyelem ott fontos, ahol van ítélet. Ha valóban vétkesnek látod és vallod magad, akkor bízzál: a kegyelem pont neked szól. Olyan szépen fejezi ki egy gyönyörű evangéliumi ének:

*„Amint vagyok, sok bűn alatt,
De mert hallom hívó szavad,
S mert értem áldoztad magad,
Bárány Jézus, jövök.*

*Amint vagyok, nem várva, hogy
Lelkemnek terhe, szennye fogy,
Hozzád, ki megtisztíthatod,
Bárány Jézus, jövök.*

*Amint vagyok, bár gyötrelmem,
S kétség rágódik lelkemen,
Kívül harcok, bent félelem,*

Bárány Jézus, jövök.

*Amint vagyok, vak és szegény,
Hogy kincset leljek benned én,
S derüljön éjszakámra fény,
Bárány Jézus, jövök.*

*Amint vagyok, nincs semmi gát,
Kegyelmed mit ne törne át,
Reád bízom lelkem javát,
Bárány Jézus, jövök.*

*Amint vagyok, hogy a Te szent
Kegyelmed tudjam mit jelent,
Már itt, s majd egykor odafent,
Bárány Jézus, jövök.”*

Jézus Krisztus azokat keresi és tartja meg, akik felismerik, hogy elveszettek. Ő a valóban bűnösökért halt meg és értük szerzett bűnbocsánatot a kereszten.

A felkínált kegyelem az élet vizében mutatkozik meg, amit Ő akar adni. Ezért a samáriai asszonnyal történt találkozásnak is ez volt a célja. Valami olyat kínálni ennek az asszonynak, ami egy életre meghatározza az életét. s látjuk a történetben, ott hagyta a korsót, már semmivel nem törődik, mert megtalálta, elfogadta az életet. Elfogadta. Egy fontos momentum! Befejezésül hadd mondjak el egy történetet:

„Egy fiatalember, aki életében először volt részeg, a kocsmában verekedés közben embert ölt. Letartóztatták és halálra ítélték. Az egész falu nagyon sajnálta ezt a fiút, hisz addig nagyon rendes életet élt. Egy kérvényt írtak az uralkodóhoz és az egész falu aláírta. Leírták, hogy ez a fiú mindig nagyon rendes volt, soha nem tett semmi rosszat, most történt vele először ilyen. Kérték a királyt, ha lehet, adjon neki kegyelmet.

A király amikor kezébe vette ezt a kérvényt, nagyon meghatódott. Milyen lehet az az ember, aki mellett az egész falu bizonyágot tesz, és annyi ember kér kegyelmet. Azt mondta, kegyelmet adok neki, de én magam fogom elvinni, hadd lássam azt az embert.

Abban az országban a bíró fekete talárban járt és ebben az öltözékben ment be az uralkodó az elítélt cellájába. A fiú felemelte a fejét és ránézett arra aki bejött, azt gondolta, itt a pap. Persze holnap meghalok, küldik a papot. Az uralkodó azt mondta: Fiatalember, jó hirt hoztam magának. – Köszönöm, nem kell a maguk jó híre, holnap úgyméghalok – nem érdekel a jó hír. – De fiatalember az életéről van szó, a kegyelmet hoztam. – Nem kell a kegyelmük, tartsák meg maguknak. A király tanácstalanul állt ott, és kérte: legalább hallgasson meg engem. – Senkit nem hallgatok meg, ha azonnal el nem hagyja a cellám hívom az őrt és kidobatom.

A király megrántotta a vállát és elment. Azonnal utána kíváncsian jött a börtönőr – na, itt volt a király, mit hozott, kegyelmet? – Jaj nem tudtam – hát a király volt itt? Azonnal adjanak papírt ceruzát, írni akarok a királynak. És írta: Felség, bocsánat, nem tudtam – kell a kegyelem!

Gyorsfutár vitte a levelet. A király egyetlen mozdulattal széttépte. – Ez az ügy nem érdekel tovább.

A következő hajnalon kivégezték a fiút. Ahogy ott állt a bitófa alatt kérte, hagyjanak szólni, az utolsó szó jogán mondani akarok valamit. Aztán belekiáltott a tömegbe: Emberek, nem azért halok meg, mert öltem, én nem a bűneimért halok meg, azért halok meg, mert visszautasítottam a kegyelmet. Hadd mondjam meg nektek ezen az utolsó estén ebben a templomban, senki nem azért fog meghalni, mert vétkezett, hanem azért, mert Isten felajánlotta a kegyelmet és neked nem kellett!

Elhangzott a szó, hogy elvégeztetett, Jézus Krisztus semmivé akarja tenni az egész múltadat, eltörölni minden bűnödöt ingyen. De ha neked nem kell, több szava nincs.”

Drága Gyülekezet! Drága Testvérek!

A samáriai asszony másképpen ment el attól a kúttól, ahogy odament, mert megismerte és elfogadta azt az élet vizét, amit Jézus Krisztus kínált fel. A kút lett az a hely, amely egy életre meghatározóvá lett számára, Jézus lett az a személy, Aki az életet jelentette neki, és a víz, amelyet Ő kínált fel, az megelégtette

Őt örök életre. Attól a találkozástól másként ment el, hogyan odament.

Adja az Úr, hogy így legyen ez a mi életünkben is!

Ámen!